

conuri de lumină, proiectate de la rivalită, a mărit acest neajuns. Citeva lămpi aprinse simbolice și un figurant care să le „mucărească” ar fi fost mult mai în nota textului).

În pastorală lui Gessner și Florian, regizorul s-a dovedit mai inspirat, indicind actorilor Liviu Crăciun (Mirtil), Ileana Iordache (Hloe), Mircea Cojan (Lizis) un emfatic ton patetic și totodată o timidă reținere, așa încît jocul lor a semănat cu acela al unor școlari care, de emoție, vorbesc cînd prea tare, cînd cu vocea gutuită; totul pe un fundal foarte idilic, de munți dintre care răsare soarele, însoțit de cîripitul unor păsări nevăzute.

Au sunat foarte curat și ingenuu în rostirea fericită a actorului M. Cojan, cuvintele duioase și pilduitoare din finalul pastoralăi: „Cel ce sacrifică ale sale, are drumul liber la fericire”. Din reprezentarea lui *Mirtil și Hloe* n-a lipsit prologul scris și spus în 1816 de Asachi, pe care, acum, actorul Gh. Cristescu, plasat într-o ramă ce ne-a amintit de portretul cărturarului, lucrat de Schiavoni, l-a spus cu simplitate și căldură.

Mihai Florea

...ȘI LA TIMIȘOARA

Scritorul Mihnea Gheorghiu a oferit publicului timișorean, într-o dămîneață de duminică a lunii martie, o atrăgătoare expunere asupra vieții și operei lui Shakespeare. Ceea ce am prețuit mai întîi la Mihnea Gheorghiu a fost faptul că, din bogatul material documentar, pe care l-a folosit cu discernămint, a elaborat o expunere captivantă prin claritatea și simplitatea ei. Pornind de la ideea de a înfățișa auditoriului o seamă de aspecte (multe din ele mai puțin cunoscute) din viața lui Shakespeare, conferențiarul a colorat expunerea cu date importante și memento să-l ajute pe cel ce ascultă, să-și completeze informația atît cu date asupra lui Shakespeare, cît și asupra epocii în care a trăit și a creat el. Am apreciat după aceea efortul de a umaniza această figură devenită aproape legendară, precum și grija de a evita o expunere prețioasă și erudită. Mihnea Gheorghiu este posesor al unei informații deosebit de amănunțite și foarte la zi, iar contribuția sa la răspîndirea operei și la cunoașterea adîncă a personalității aceluia care a lăsat în tezaurul culturii universale pe Hamlet și pe Ofelia, pe Lear, Macbeth, pe Romeo și Julietta, pe Othello și pe Falstaff, este pe cit de însemnată,

pe atît de prețuită de publicul nostru (pentru care monografia shakespeareană a lui Mihnea Gheorghiu a devenit o lucrare familiară).

Dar, o astfel de conferință obligă, prin nivelul la care situează întreaga manifestare, imprimînd ținută și seriozitate. Or, tocmai nivelul acesta n-a fost respectat în crîmpeul (de cel puțin o treime) din piesa Othello, prezentat din inițiativa, grija și cu oboseala actorului Dinu Gherasim.

Othello al lui Gherasim nu s-a putut apropia nici pe departe, nu de proporțiile dramatice pe care i le-a dăruit Shakespeare, dar nici măcar de datele elementare, prin care e indeobște cunoscut acest popular personaj din galeria eroilor shakespeareeni. Oricît am recunoaște dificultatea de a intruchipa, într-un crîmpei, un rol care are nevoie de desfășurare spre a se putea încarna în toată amploarea și nuanțarea lui, credem totuși că Dinu Gherasim și-a ales cam toate episoadele importante din piesă, în care Othello se află în situațiile cele mai diverse și mai elocvente, deci prielnice unei creații, chiar și numai sugerată. Faptul acesta ar fi putut da culoare și adîncime personajului, care, în interpretarea mai sus amintită, a rămas monoton, inapt vocal, unilateral ca posibilități de manifestare. Dinu Gherasim s-a păstrat doar la poza personajului, a declarat rolul, cu patetism și teatralitate, dar din punct de vedere emoțional, n-a trăit și n-a transmis drama lui Othello. Celebrul maur a apărut, de aceea, mai degrabă ca o parodie, adică tocmai ceea ce nu suportă acest personaj, căci drama sa, superficial tratată, devine comică, aproape o farsă.

M. Al.

VINĂTOARE DE TITLURI

Asistăm în ultimul timp, la un fenomen cel puțin ciudat. Spiritul inventiv al anumitor responsabili cu viața teatrelor se extinde, din cînd în cînd, și asupra titlului unei lucrări, procedînd din proprie inițiativă la prefaceri de diferite nuanțe. Se creează astfel impresia că un autor a scris și i se joacă mai multe piese simultan, cînd de fapt avem de-a face cu o singură lucrare, reprezentată sub diferite denumiri.

Acum un an, o singură comedie a circulat sub trei titluri: la Teatrul Armatei i se spunea *Suflete de hirtie*, la Casa Centrală a Sindicatelor *Duminică în zi de*